

Numeri 14

1. Vzpouora lidu (verše 1-10)

Zde se setkáváme s reakcí lidu na pesimistickou zprávu deseti zvědů. Lid propadl strachu, zoufalství a hněvu. Boha neviděli, a tak si své emoce vylili na Mojžíše a Árona. Pochybují o Božích dobrých záměrech. Podsouvají Bohu špatné úmysly s nimi. Chce prý, aby padli mečem a aby se jejich ženy a děti staly kořistí. Jejich postoj samozřejmě postrádá logiku. Z hlediska minulých Božích činů vůbec nedává smysl. Oni však ztratili víru. A když člověk ztratí víru, napadají ho nesmysly. Kéž bychom zemřeli v Egyptě! Kéž bychom zemřeli na poušti! Pohrdli Božím vysvoboditelským činem. Pohrdli vyvedením z Egypta. Dokonce si chtěli ustanovit nového vůdce a do Egypta se vrátit. Pro jejich zoufalství a vzpouru nebyl žádný objektivní důvod. Rmoutili se jen proto, že uvěřili lži. Uvěřili pomluvám. Můžeme na tom být podobně, když jsme v situaci, kdy je před námi nějaká překážka, problém. Ve víře víme, že tou situací projdeme, že nás skrze ni Bůh provede. Ale když víru nemáme a začneme si představovat, co by se nám všechno mohlo stát, snadno začneme propadat panice, jako tehdy Izraelci na poušti. A začneme vymýšlet nesmysly, dokonce pochybovat o záchraně skrze Krista. Když nevěříme, býváme smutní a zoufalí, i když vlastně není proč. Dovolíme chmurným myšlenkám, aby nás ovládly.

Mojžíš a Áron padli před lidem na tvář. Neodpovídali na jejich stížnosti. Nepřeli se s nimi. Jejich padnutí na tvář je snad výrazem jejich pokory vůči lidu. Oni nad lidem nepanovali. Mojžíš byl vůdcem lidu z Boží vůle. Nesledoval žádné své osobní zájmy, ale jenom Boží zájmy. Nechtěl prosadit nějaký svůj názor. Čekal na vyjádření Boží. Vést Boží lid je něco jiného, než nad ním panovat. Vykonávat vůdčí poslání v Božím lidu neznamená tento lid ovládat nebo kontrolovat. Znamená to sloužit mu ve jménu Božím a Kristově. Znamená to nebýt v Božím lidu za sebe, nýbrž za Boha. To je názorně vidět na Mojžíšovi a Áronovi.

Jozue a Káleb roztrhli svá roucha, jistě na znamení zděšení a zármutku nad počínáním lidu. Oni byli věrnými svědky. Na zemi zaslíbenou se dívali očima víry. Neochvějně věřili, že Bůh je dobrý a mocný uskutečnit, co jim slíbil. Dělalí vše, co mohli, aby přivedli lid k víře a odvaze. Mohli vydávat svědectví, přesvědčovat. Nemohli se však za lid rozhodnout. Někdy můžeme být v podobné situaci, když vidíme, že se někdo řítí do zkázy. Můžeme přesvědčovat, povzbuzovat, ale nemůžeme zařídit, aby ten někdo věřil, či činil pokání. V tom je i určité ulehčení, když známe jasné meze svých možností. Pavel to vyjádřil takto: „*Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu a vzpamatují se z d'ábových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli.*“ (2Tm 2,24-26 ČEP)

Izraelci se tehdy přesvědčit nedali. Chtěli nepohodlné svědky ukamenovat. Jen zjevení Boží slávy jim v tom zabránilo. Není zde popsáno, jak Boží zjevení vypadalo. Zjevná Boží přítomnost však každopádně zarazila jejich běsnění. Bůh se zastal svých služebníků a nedovolil, aby jim rebelové ublížili.

2. Mojžíšova přímluva za lid (verše 11-25)

Hospodin mluví s Mojžíšem. Reptání lidu proti Mojžíšovi a Áronovi nebylo pouze reptáním proti Mojžíšovi a Áronovi. Bylo reptáním proti Hospodinu. Boha si Izrael nevážil. Bohu Izrael nechtěl uvěřit. Jednáme-li v Božím jménu (jako Mojžíš), pak reakce lidí na nás jsou vlastně reakcemi na Boha. Bůh si jejich reakce na nás bere osobně. Tehdy chtěl Bůh lid zničit a začít úplně od začátku. Mojžíš se však za lid přimlouval. Přimlouval se s ohledem na Boží reputaci, s ohledem na Boží

slávu mezi národy. Nechtěl, aby si pohané zničení Izraele mylně vyložili jako důkaz Boží bezmocnosti. Mojžíš chce, aby Bůh byl vyvýšen, aby se zjevilo, jaký je. To je motivace jeho prosby za Boží odpuštění. A Bůh na Mojžíšovu přímluvu odpustil. Tedy upustil od záměru lid zničit. Zároveň však ohlásil, že všichni muži, kteří byli očitými svědky exodu, nevejdou do země zaslíbené (v. 22-23). Výjimkou byl ovšem Káleb (a s ním i Jozue), o němž Bůh říká, že byl jiného ducha. Měl postoj naprosté oddanosti Bohu, ducha víry a odvahy. Pak dal Bůh Mojžíšovi pokyny k ústupu do pouště směrem k Rákosovému moři.

Mojžíš se přimlouval za Izrael. Za novozákonní Boží lid, církev, se přimlouvá Ježíš Kristus (Ř 8,34). Pro jeho oběť na kříži nám Bůh mnohé věci odpustil a odpouští. Neúcta a nevíra vůči Bohu nás však zdržují na naší duchovní cestě. Brzdí náš duchovní růst. Mohou nás ochuzovat o duchovní požehnání, které je v Kristu. Mohlo mezi námi být více lásky, více moci, naše svědectví o Kristu mohlo být mnohem přesvědčivější, kdybychom v určité kritické situaci měli více víry.

3. Detaily Božího kázeňského opatření (verše 26-38)

Mojžíš a Áron mají lidu sdělit Boží rozhodnutí. Je to Boží odpověď na jejich reptání, vzpuru a nevíru. Ve svém reptání vyjádřili přání, aby mohli zemřít na poušti. Bůh se rozhodl jim to přání splnit. Všichni muži starší 20 let měli dožít na poušti (to se zatím netýkalo Mojžíše a Árona, srov. Nu 20,1-13). Do země zaslíbené měly vstoupit až jejich děti, právě ty děti, o které měli takovou starost. Putování pouští mělo trvat 40 let, podle počtu dnů trvání průzkumu. Pouze Káleb a Jozue měli ujištění, že do zaslíbené země vstoupí. Káleb je tu jaksí zvýrazněn, snad proto, že to byl hlavně on, kdo mluvil. Následky provinění (ve verši 33 je nazváno smilstvem) ponese synové provinilců. Jejich duchovní nevěra postihla i jejich potomstvo, které muselo velkou část svého života prožít v poušti. Deset nevěrných zvěďů Bůh na místě usmrtil.

Jak už jsme si řekli, kvůli Kristu nám Bůh může odpustit mnohé. Nevíra nás ale zdržuje a obvykle nejen nás. Následky naší nevíry mívají dopad i na další generaci nebo generace. I oni bývají kvůli naší nevěře ochuzeni o Boží požehnání. To by nás samozřejmě mělo vést k bázni. K bázni, abychom nepropásli Bohem dané příležitosti ke krokům víry.

4. Promarněná příležitost (verše 39-45)

Máme přísloví: Pozdě bycha honit. Přísloví se hodí na chování lidu v závěru příběhu. Lid byl Božími slovy zarmoucen. Náhle si uvědomili, že udělali velkou chybu. Dokonce z jejich úst zaznívají slova vyznání hříchů. Najednou se chtějí vydat do boje. Pozoruhodná změna v jejich chování a odhodlání! Bylo však už pozdě. Přes Mojžíšovo varování se vydali do boje. A byli na hlavu poraženi.

Může se stát, že propásneme příležitost. Takovou příležitostí může být situace ve společnosti. Bůh nám skrze ni jaksí nahrává. Třeba je v té situaci možné novým způsobem oslovit nevěřící svět a zasáhnout evangeliem další lidi. Když však situaci nevyužijeme, příležitost pomine a už se nevrátí. Příležitost, která pominula už nelze využít. Bůh nám ve své milosti může dát další příležitost či příležitosti. Žádná promarněná příležitost se však již nevrátí. Když se pak pozdě probudíme, můžeme být v duchovním boji podobně neúspěšní, jako byl tehdy neposlušný Izrael.

K zamyšlení a rozhovoru:

Proč je dobře, že nemůžeme sami způsobit, aby někdo druhý změnil svůj postoj?

K čemu pro nás může být příležitostí současná situace ve společnosti?